

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semenške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredno nedelje in praznike, ob 1/8. uri popoldne.

Štev. 208.

V Ljubljani, v torek 11. septembra 1888.

Letnik XVI.

„Sokolova“ petindvajsetletnica.

(Dalje in konec.)

Ob dveh popoldne napravili so slovenski biciklisti v Ljubljani dirko na čast došlim gostom. Tudi ta dirka na cesti med Šent-Vidom in Ljubljano bila je vseskozi krasna in zanimljiva za naše občinstvo, ker je bila prva v Ljubljani. Nagrade so se razdelile po naslednjem redu. Daljava 4 kilometre: I. Dirka za društvenike kluba slov. biciklistov na velikem kolesu, 7 vdeležencev. 1. Bleiweis Demeter vitez Trsteniški je vozil 8 minut 38 sekund. 2. Mirko Klešič in 3. Ivan Novakovič sta vozila oba 8 minut 50 sekund, vsled srečkanja prisodila se je druga nagrada g. Klešiču. II. Dirka za goste na visokem kolesu, 7 vdeležencev. 1. Vladimir Hren (graški klub) je vozil 8 minut 33 sekund, najboljši rekord. 2. Vekoslav Heinzl iz Zagreba je vozil 8 minut 59 sekund. 3. Josip Kukovič iz Kranja je vozil 9 minut 22 sekund. III. Dirka za goste na nizkem kolesu, 2 vdeležence. 1. Gjuro Neidhardt iz Zagreba je vozil 9 minut 55 sekund. IV. Dirka na nizkem kolesu za društvenike kluba slov. biciklistov. 1. Jurij Watolo je vozil 9 minut 13 sekund, najboljši rekord na nizkem kolesu. 2. Josip Petrič je vozil 9 minut 20 sekund. 3. Urban Zupanec je vozil 9 minut 35 sekund. Nagrade so se sledeče razdelile: Bleiweis je dobil srebrno svetinjo in darilo ljubljanskih narodnih dam (srebrna tobačnica), Klešič bakreno svetinjo z darilom „Sokola“ (zlata igla), Novakovič društveno darilo (srebrni držaj za smodčice), Hren srebrno svetinjo in darilo gosp. predsednikov Gregoričev (srebrno okovana palica), Heinzl bakreno svetinjo s cekinom (darilo gosp. Auer-ja), Kukovič bakreno svetinjo, Neidhardt srebrno svetinjo in darilo gosp. blagajnika E. Leusteka (revolver), Watolo srebrno svetinjo in darilo gosp. predsednika dr. Gregoriča (zlat prstan), Jos. Petrič bakreno svetinjo in cekin (darilo g. Auer-ja), Zupanec cekin (darilo g. Auer-ja).

Po dirki je bila zabava na Koslerjevem vrtu. Toliko občinstva, kolikor ga je bilo v soboto popoldne na tem vrtu, zbere se le malokdaj. Vreme je bilo ugodno in telovadci so telovadili na posebnem prostoru. Vsa telovadba bila je krasna in zanimljiva, le škoda, da je proti večeru jelo malo deževati, da se je radi tega mnogo ljudi odstranilo. Tudi bazar se je zelo dobro obnesel.

Zvečer je bil sijajen ples na starem strelišči in koncert „Slavčev“ na čitalniščnem vrtu. Dekoracije na strelišči izvršil je krasno tukajšnji dekoratér g. Anton Obreza. Dekoracij porabil je za več nego tisoč goldinarjev.

* * *

Drugega slavnostnega dne ni bilo vreme toli ugodno, da bi se mogel določeni program natanko izvršiti. Zategadelj je le malo ljudi odšlo zjutraj na Rožnik, in tekmovalna telovadba, ki bi se morala vršiti na Koslerjevem vrtu, morala se je prenesti v realko, in tako večina občinstva ni mogla videti te telovadbe, kajti vstop so imeli le „Sokoli“ in povabljeni gostje. To je škoda, ali ni moglo biti drugače. Jedna najlepših točk vse slavnosti bila je tekmovalna telovadba. Vaje smemo imenovati dovršene. Najboljši skakalec skočil je na daljavo 6 metrov 30 centimetrov.

Po tekmovalni telovadbi bil je slavnostni občni zbor v dvorani ljubljanske čitalnice in tu je starosta g. Ivan Hribar nagovoril zbrane „Sokole“. Potem so bili imenovani častnimi udi naslednji gospodje: Župan Peter Grasselli, dr. Zupanec, ces. svetnik Murnik, dr. vitez Bleiweis-Trsteniški, F. Ravnikar, S. Noll, voditelj čeških „Sokolov“ dr. Podlipný, voditelj hrvatskih „Sokolov“ Mijo Vamberger, Vekoslav Legat in češki rodoljub Jan Lego.

Nato so se delila darila zmagovalcem pri tekmovalni telovadbi. Odlikovanih je bilo 13 „Sokolov“. Prvo darilo (krasen srebrn pokal, darilo mesta ljubljanskega) dobil je Čeh Potuček, član dunajskega „Sokola“. Drugo darilo Gorupovo (25 cekinov) dobil

je g. Fink, predtelovadec „Sokola“ ljubljanskega. Za tema so se vrstili: Čeh Vosyka (I. ljubljanskih dam), Slovenec Magolič (II. ljub. dam), Hrvat Prpič (III. ljub. dam), Čeh Fidler (darilo dr. Tavčarja), Slovenec Vernik (darilo Vilharjevo), Hrvat Winterhalter (darilo Zupančičevo), Čeh Majer (darilo Prosenčev), Čeh Horak (darilo Hribarjevo), Čeh Kovařík (I. društveno darilo), Hrvat Vitauš (II. društveno darilo), Čeh Brož (III. društveno darilo). Kdor je videl telovadbo, ta se je tudi lahko uveril, da so vsi „Sokoli“ izvrstno telovadili in da so se posebno odlikovali Čehi.

Ob treh bil je banket v dvoranah starega strelišča. Pri banketu bilo je okoli 350 oseb. Med banketom svirala je izvrstna novomeška godba. Vsa izvršitev banketa bila je točna in vzorna. Govorilo se je premnogo krasnih govorov; predmet vsem bila je vzajemnost avstrijskih Slovanov in udanost presvetlemu vladarju. Prvo napitnico je govoril starosta ljubljanskemu „Sokolu“, g. Ivan Hribar, presvetlemu cesarju kot ustavnemu vladarju, ki vse narode mnogojezične države kliče pred svoj prestol, ki hoče mir imeti mej narodi ter vsem deliti enake pravice. Po teh navdušenih besedah vstanejo vsi gostje, trikrat zakličejo „Slava Francu Josipu I.“ ter stojé poslušajo cesarsko himno, katero je godba zasvirala. Dalje je g. Hribar napil vsem sokolskim bratom; v prvi vrsti gostom Čehom, ki se niso zbal dolge vožnje, da pokažejo bratsko svojo ljubezen do naroda slovenskega. Čehi, katerih Bela Gora ni na veke uničila, naj nam bodo vzor v pravičnem boju za narodni obstanek. Ideja, ki jo narod goji, za čas utihne, zgubi se kot zvezdovodnica; a zopet se prikaže na dan jasnejša, žarnejša. To kaže napredek Čehov. Živé naj Hrvatje, ki pri vsaki priliki kažejo, da nas ne loči Sotle lena voda, marveč da živimo v najožji dotiki in občevanju. Bil je Hrvat, Števo Mandič, ki je prvi ljubljanske „Sokole“ v telovadbi poučeval. Živé naj koroški Slovenci, ki so poslali 29 zastopnikov iz

LISTEK.

Ivan Josip Herberstein, karlovški general.
(1669—1689.)

(Spisal Ivan Steklasa.)

Iz štajerske rodovine Herbersteinov¹⁾ je izšlo mnogo znamenitih móž. Prvi med njimi je gotovo Žiga Herberstein, ki se je proslavil kot diplomat in geograf s svojo znamenito knjigo: „Rerum moscovitarum comentarii“. Mnogi med njimi so bili v visokih državnih službah, a trije med njimi so vplivali mnogo na osodo hrvatskega naroda. Prvi je bil general varaždinski in kasneje upravitelj dvornega bojnega sveta Ivan Žiga Herberstein († l. 1611.), pa Maksimilijan Herberstein, kot benečanski general v Dalmaciji proti Turkom († l. 1688.), ali gotovo najvažnejši Herberstein, ki je živel na Hrvatskem, je bil general topništva in zapovednik hrvaške in primorske krajine grof Ivan Josip Herberstein.²⁾

Grof Ivan Josip Herberstein je bil sin namestnika Štajerske Ivana Maksimilijana Herbersteina, ki

je bil povišan l. 1644. med državne grofove, in baronice Eleonore Breunerove, ter se je narodil l. 1630. bržkone v Gradci. Še kot mladenič stopi l. 1643. v red malteških vitezov ter se posveti vojaštvu. S prva je služil pod generalom Montekukulijem v turški vojski. Kasneje je postal pobočnik glavnega vojskovodje vojvode Lotrinskega. Na Hrvatsko je prišel Herberstein in sicer v varaždinsko krajino okoli l. 1655. za stotnika v Gjurgjevec, kjer so ga že sledečega leta tožili Vlahi iz okolice tega mesta in desernik Peter Pernar radi izgreda in grdega ravnanja. Proti njemu so vodili preiskavo karlovški častniki Krištof Delišimunović, Erazem Gal in neki Šušić, proglasili ga krivim in on je moral plačati sodnijske troške. Že isto leto je bil Herberstein premeščen v Ivanič, od koder se je priporočil škofu Petru Petretiću v dobro sosedstvo. L. 1663. je postal Herberstein polkovnik v Križevcih in kmalu zatem namestnik velikega generala slavonske krajine grofa Leslie-a ter zapovednik te krajine. Od tega časa je začel Herberstein vse bolj mogočno vplivati na javno življenje Hrvatske. Le-ta vpliv je njemu pridobil časti, odlikovanj in veliko milost pri mogotcih na dunajskem dvoru, ali za Hrvatsko je postal osodepoln, kajti on je končno pokončal Zrinske in Frankopane ter provzročil dolgotrajne zmešnjave v ustavni upravi hrvatske kraljevine.

V boji pri sv. Gotardu (na štajerski meji) vodil je Herberstein krajišnike, kjer se je kot dober vodja tako odlikoval, da mu je kralj Leopold poveril svečani uvod turškega poslanca na 7. maja l. 1665.

Herberstein se je trudil pri upravi varaždinske krajine, da ukroti tamošnje Vlahe, ki niso imeli pravega pojma o dolžnostih do države in gledé spoštovanja tujih pravic, zadobljenih po vlastih od l. 1630., in da vzdrži kolikor je bilo mogoče unijo cerkve, započete leta 1609. osnutkom marčanske (svidniške) zedinjene škofije, ter da čim več naslednikov katoliški cerkvi pridobi. Gorečnost njegova za katoličanstvo in za centralistično nemško državo avstrijsko je bila izredna. V vsem svojem ponašanju in delovanju se je pokazal gorečega katoličana, kakoršnih je bilo mnogo v tej dóbi protireformacije.

S pravoslavnimi naseljenci v varaždinski krajini je imel Herberstein mnogo posla za trajanja nemirov in pobunki so se za njegovega generalovanja dogajali v teh predelih. Vlaha so mislili, da so po svojih pooblasticah v vsakem pogledu slobodni in neodvisni, pa da jim je slobodno delati, kar jih je volja. Naročito so Vlaha zanimali pokorščino stotnikom koprivniškemu, križevskemu in ivanečkemu. Prvi odpor je bil tedaj namenjen ravno proti onim, ki so pooblastice izposlovali. Po navadi

¹⁾ J. A. Kumar: Geschichte der Burg und Familie Herberstein. 3 Theile. Graz.

²⁾ Karlovački generali. Poviest grada Karlovca. Od R. Lopašića. Po tem spisu je ta sestavek posnet.

vseh slovenskih dolin, vrlih mož, večinoma kmečkih posestnikov, ki pa se zavedajo svojega rodu in ljubijo iskreno svoj jezik. Nepopisno je bilo navdušenje po teh besedah, ki so veljale nekaj zapuščenim in pozabljenim, a sedaj probujajočim se Slovincem koroškim, ki še niso in ne bodo zgubljeni. Živé naj pijonirji ob sinji Adriji, „Sokol“ tržaški, ter čujejo dom in državo proti nevarnemu neprijatelju. Po tej napitnici bilo je viharo odobravanje in navdušenje. Ker smo s prostorom v zadregi in je bila vrsta govornikov dolga, omenili bomo v naslednjem le glavne stvari.

Dr. Podlipuný slikal je v gromovitih besedah kulturno borbo naroda češkega, ki je v tem oziru enak slovenskemu. Združita naj se torej ta dva naroda v boji za svoj obstanek. Mijo Vamberger, voditelj hrvatskih „Sokolov“, je v dolgem govoru dokazoval, da kulturne ideje vodijo in ohranjujejo narode. To uči zgodovina Grkov, Rimljanov in Germanov. Bili so stari klasični narodi, na vrhunci slave so sedaj Germani, a kakor je visok cerkven dostojanstvenik v Rimu rekel slovenskim božjepotnikom, prihodnost je slovenska. Srečko Nolli, podstarosta „Sokola“ ljubljanskega, napil je mestnemu zastopu, oziroma beli Ljubljani. Župan P. Grasselli je povdarjal v svojem govoru, da je mesto neprisiljeno, odkritosrčnim srcem pozdravilo in sprejelo vse drage goste. Minoli so časi, ko so narodni nasprotniki skušali zatreti „Sokola“, ker so se bali zdrave duše v zdravem telesu. Dr. Tavčar napije v daljšem govoru „Sokolu“ ljubljanskemu, Korošcem, ki so prišli v Ljubljano k slavnosti, katera pomenja vstajenje in ne pogreba narodovega, Čehom kot zaveznikom, Hrvatom kot najbližjim bratom. Živi naj trojna zavest: slovenska, avstrijsko-slovenska in cesarska. G. Brunet je napil narodnim damam, ki podpirajo sokolovo idejo.

Samo ob sebi se umeje, da so globoko ganile vse navzoče besede gospice Lipoldove, hčerke znanega rodoljubnega župana v Mozirji na Štajerskem, ko je v dovršenem, krasnem in navdušenem govoru napila vsem „Sokolom“. Govorili so še gg.: Hribar, Valentinčič, Čeh Hořica in dr. Hudnik. Reči pa smemo, da je bil z največjim navdušenjem sprejet govor gosp. Prosekarja, posestnika na Plešivcu pri Kotmarivasi, ki je v imenu koroških slovenskih zastopnikov v čisti slovenščini zagotavljal, da Koroška ni še izgubljena, marveč se probuja in vstaja iz sna, ker so se rodoljubi lotili dela za narod. Bog usliši srčne besede poštenega in zavednega slovenskega oratarja na Korotanu.

Oglasilo se je še mnogo govornikov, a niso prišli na vrsto radi pomanjkanja časa. Telegramov je došlo ob tej slavnosti 113, mej temi 55 slovenskih, 30 čeških, 8 hrvatskih. Z burnimi „živio“-klici bili so pozdravljeni telegrami vladike Strossmayerja, Davorina Trstenjaka, Josipa Nollija iz Milana, dr. Gregoriča iz Gorice, dr. Hraševca iz Sl. Gradca in Günterja iz Ljubnega na G. Štajerskem. Posebno so vse goste razveselili telegrami s Koroškega, katerih je bilo 15. Mej banketom so peli več pesni vrli pevci domači. S kratka: banket izvršil se je vzorno, v najlepšem redu.

je sodil v pravdah v prvi stopinji veliki knez stotnije, odkoder se je prizivalo na krajiški sod, potem na polkovniški sod. Le tega niso hoteli Vlahi nadalje priznavati, nego so zahtevali in trdili, da mora veljati, kakor veliki knez odsodi. V javni skupščini so oni svečano izjavili, da ne priznavajo sodbenosti stotniške, zahtevaje za sebe vasi Ljubljano in Jugovec, vlast škofa zagrebskega, pa da se odstrani katoliki iz Trojstva, kjer je stala starinska katoliška cerkev, a general Herberstein je bil mesto dal zopet katolikom. Veliki knezovi so hoteli naselivati nove uskoke iz Slavonije in Bosne, kar jim je pa zanimal Herberstein, pozivaje se na pooblast, po kateri je to jasno zabranjeno. Ustanovo pooblasti, da si more vsaka vlaška vas med Savo in Dravo izbirati kneza (starešino, župana), razlagal si je vladika Stanisavljevič tako, da je ves zemljišni prostor med Savo in Dravo podeljen pravoslavnim doseljencem, in zategadelj so se oni protivili novim naselbam katolikov okoli Čazme (pri Ivanici), pa se radi tega potožili kralju Leopoldu in bojnemu svetu v Gradci. Za narodno vojsko so zahtevali Vlahi posebne častnike, kakor one v karlovški krajini, ali jim tega nedozvoli Herberstein, češ, da bi vsled te nove razdelbe vojvodstva nered nastal, a razun tega, da se pri že obstoječih konjkih ne morejo najti zastavnici, a tako da bi bilo tudi v narodni vojski. Ve-

Žvečer ob 8. uri je bila v čitalnični dvorani na čast došlim gostom gledališka predstava. Prostorji so bili natlačeno polni. Naši vrli igralci so prav dobro predstavljali narodno igro „Revček Andrejček“ ter zaslužili obilo pohvale.

Tako se je prekrasno izvršila vsa slavnost „Sokolova“, in reči smemo, da ne brez velikih moralnih vspehov. Kakor smo že povdarjali, pokazala je Ljubljana zopet svoje slovansko lice, za kar si je mnogo zaslug pridobilo ravno telovadno društvo „Sokol“. Ponovili smo zopet bratsko prijateljstvo z zastopniki žilavega in krepkega naroda češkega, stisnili v bratroljubji roke svojim hrvatskim sosedom ter pozdravili se slovenski sinovi iz vseh slovenskih pokrajin. Bil je prelep narodni praznik, ki ostane vsem v najlepšem spominu. Naj raste in se razvita slovanska vzajemnost, naj se širi avstrijsko-slovenska zavest na blagor posameznim narodom in skupni državi!

Politični pregled.

V Ljubljani, 11. septembra.

Notranje dežele.

V soboto pričel se je *severo-češki katoliški shod* v Georgswaldu. Pri prvem zborovanju, ki je bilo po slavnosti sv. maši, sklenilo se je odposlati udanostne brzojavke cesarju, sv. Očetu in škofu, potem pa so se določile resolucije za drugi dan. V nedeljo je daroval škof Schöbel sv. mašo za papeža. Govor je imel profesor Kurz iz Litomerice. Javno popoldansko zborovanje je otvoril z nagovorom škof Schöbel. Omenjal je žalostni položaj papežev, cesarjevo štiridesetletnico, ter zahteval katoliško šolo in katoliške učitelje. Dr. Rabenlechner z Dunaja je risal z navdušenimi besedami zgodovinske odnošaje katoliške cerkve nasproti socialnemu vprašanju v minolih 1800 letih. Najlepše je govoril vladni svetnik Vencelj Frind o veri in vednosti. Gromovita pohvala zborovalcev je sledila njegovemu bistroumnemu predavanju. Profesor Fr. Schindler je razpravljal narodnost in krščanstvo. Cerkev priznava dolžnosti nasproti narodu ter jih celo tirja, vendar pa se ne smejo izvrševati tako, da bi žalile resnico, ljubezen in pravičnost. Ambrož Opitz je tirjal versko šolo, vendar pa je oporekal Liechtensteinovemu načrtu, ker skrčuje obseg pouka. Resolucija v tem smislu je bila enoglasno sprejeta. Slavnostnemu odboru je došlo 25 brzojavk.

Minoli petek je umrl v Peuerbachu zgornje-avstrijski deželni in državni poslanec, dekan *Franc Fischer*. Z njim je izgubila konservativna stranka izvrstnega člana, ki je vedno vroče zagovarjal koristi naroda. Pokojnik je slovel kot izvrsten govornik, ki je imponoval s svojimi razpravami takó gledé stvarnosti, kakor dovršene zunanje oblike. Njegova mandata se ne bodeta več združila v eni osebi, marveč se bodeta postavila za deželni in državni zbor posebna kandidata.

Da bode mogla nemoteno izvršiti *avstrijsko-rumunska mejna komisijska* svoje delo, odposlala je v dotične pokrajine Rumunija močne oddelke vojakov, ki imajo nalog, da smejo rabiti v nujnem slučaju tudi orožje.

Vnanje države.

V kratkem bo izgotovljen načrt konkordata mej *Vatikanom* in *Rusijo*. Papež je zadnje dni večkrat sprejel v avdijenci ruskega izvanrednega poslanika, veleposlaniškega svetnika Izvolskega. Sveti

liki knez Osmokruč je tožil Herbersteina tudi radi osvojenja trdnjave Belovara, kamor so hodila eno za drugim štiri vojvodstva iz okolice na stražo. General Herberstein je bil ravno ovadil Vlahe, da kradejo krščanske otroke ter jih iz Belovara prodajajo na Turško. Zatorej je postavil v Belovaru katoliškega častnika, da to grdo trgovino zabrani; zato je dobil ta častnik malo generalske zemlje okoli grada, a radi tega da režijo Vlahi na generala, čeravno imajo sami še preveč zemlje. Na tožbe Vlahov proti Herbersteinu, da on zagovarja samo onega, ki ga obdaruje, in da službe po odkupu podeljuje, prizná general, da je neznatne dare dobival od novih služabnikov, ali da na to ni nobenega silil. Slobodnemu naseljevanju brez dozvole krajiških stotnikov so se protivili krajiški zapovedniki že zaradi tega, ker bi na ta način oni mnogo izgubili od svojih dohodkov, kajti bil je običaj, da je vsaka nova hiša dala enega vola. Herberstein je branil ta običaj, češ, da so častniki zaslužili ta dar, ker so obavljali mnogo tegotnih služb. Sploh pa je bilo mnogo takih tožeb in ovadb na Vlahe, katerim so se pridružili tudi razni malopridneži iz provincijala, posebno pobegli kmetje.

(Dalje prih.)

Oče je sam sestavil glavne točke za načrt. Kakor piše „Daily Chronicle“, dovolilo se bo poljskim in ruskim katolikom mnogo prostosti, ako bo sprejet konkordat.

Z dnem 7. t. m. se poroča iz *Srbije*: Danes po noči so hodile po vseh belgrajskih ulicah orožniške in vojaške straže. Ob 10. uri morali so biti zaprti vsi javni prostori. Zjutraj je redarstvo zasedlo vredništvo „Odjeka“ ter zaplenilo današnje število, pozneje pa preklevalo zaplembo, ker ni bilo v listu ničesa, kar bi moglo opravičiti ta korak oblastnije. Na nekaterih hišah so razobesili zastave, a redarstvo jih je hitro odstranilo. Prodajalnice so danes zaprte. Velika množica obiskuje cerkev „Natalije“. Vojaki so po vojašnicah pripravljeni.

Bolgarski princ Ferdinand je včeraj odpotoval v Ihtiman, da se vdeleži vojaških vaj. V treh dneh se bo zopet povrnil v Sofijo, potem pa bo šel za štiri tedne v Varno, kjer se bodo vršile velike vojaške vaje. V Varni bo neki tudi pričakoval svojo mater, princesinjo Klementino. — Bolgarski pooblaščenec za srbsko-bolgarske obravnave o trgovinski pogodbi, Cvetkov, se je včeraj odpeljal v Belgrad.

„Nordd. Allg. Ztg.“ odločno prekljuje vesti o nameravanih preosnovah *nemških* državnih uradov, pisco: „Vse kombinacije, ki se naslanjajo na to govorico, so prazne izmišljotine. V uradnih krogih se nikedar ni kaj takega nameravalo. Isti pomisleki, koje so nekaj naglašale zavezne države, veljajo tudi še danes v polni moči.“ — „Armeeverordnungsblatt“ objavlja naredbo, s koje se izdaje novi vezbalni reglement, koji se je sestavil po nalogu umrlega cesarja Friderika. S tem reglementom postanejo marsikoje oblike priprostejše ter se ukazuje, da ne sme nobeden častnik v dosego večje enakomernosti prezirati dotičnih določeb, inace bo brez usmiljenja odpuščen iz službe.

Iz *Francoske* se javlja, da čaka Boulanger iz Petrograda še brzojavk, potem pa bo odpotoval v Rusijo. — V Saint-Nazaire je došla ruska vojna ladija „Admiral Kornilov“. Pri tem so se vršile burne izjave za Rusijo. Mestno starešinstvo je priredilo ruskim častnikom banket, pri kojem je napil župan carju, vsi navzoči Francozje pa so navdušeno zaklicali: „Živela Rusija!“

Angleški list „Gazette“ objavlja kraljičino pismo, s kojim se dovoljuje varstvo angleško-iztočno-afriški družbi. S to listino je sultan zanzibarski odstopil napominani družbi vse svoje pravice v pokrajini Uruma in k njej pripadajočih otokih, kakor tudi na svojih posestvih ob vzhodnem afriškem nabrežji od Wange do Kipinija. Pismo velja tudi za vse pogodbe, ki se bodo sklenile mej družbo in poglavarji domačinov.

Italijanski ministerski predsednik Crispi in ostali ministri so se odpeljali s posebnim vlakom v Turin, da se vdeležijo poroke vojvode Aoste.

Rumunski minister Carp je naznanil avstrijskemu poslaniku Golubovskemu, da rumunska vlada ne more pričeti z Avstrijo obravnav gledé trgovinske pogodbe, predno se ne bode sešla nova zbornica.

— Zdravje kralju Karolu se ni zboljšalo. Lečenje v Gräfenburgu mu ni ničesa pomagalo. „Adeverul“ pravi, da se bodo od dvorne službe odstavili domačinci, koje bo kralj nadomestil z Nemci in Madjari.

Izvirni dopisi.

Iz Maribora, 5. septembra. (Svidenje godovnjakov.) Nikarte, gospod vrednik, mojemu dopisu napisa prenařajati! Vem, da bi ga radi prelili v čisto slovenščino; pa naj le bode, kakoršen je! Če je napis preveč vsakdanji, dopisa nikdo ne čita; jaz ga pa nisem skoval samo za sebe, nego tudi za čestite bralce „Slovenčeve“. — Dogodek, o katerem Vam poročam, je sicer imeniten; ker se je pa letos že o toliko jubilejih pisalo, so se Vaši bralci najbrže takih dopisov že naveličali in bi torej moj dopis prezirali. Tako-le, vidite, bo pa nekoga vendar mikalo izvedeti, kaj za grmom tiči. — Pred 25 leti je stopalo nekega soparnega jutra v najhujši poletni vročini 22 mladih zamišljenih mož proti mariborskemu gimnaziju — menda ob 7. uri zjutraj. Za njimi došlo je nekaj naših skrbnih učiteljev s strogim ravnateljem in čez vse resnim nadzornikom. Postava sama govori o nekem strogem izpitu, koji bi naj pred zbranimi učenjaki napravili. Mi pa, saj veste kakošna je mladina, mi smo dosti zatega časa potratili, in smo po svojem lastnem trdnem prepričanju le malo znali; zdaj bi pa naj dokazali, da smo po osemletnem učenju godni za vseučilišče. Veste, da smo bili zadovoljni, ko so nas silno radovedni protesorji vendar-le na zadnje pri miru pustili, in nam je sedaj že ranjki nadzornik vitez Riegler zrelostna spričevala razdelil. Zbrali smo se okolu pokrite mize in dali smo si po veseli odhodni večerji moško besedo, da se po 25 letih zopet zberemo tam, kjer smo se godnjali.

Vsled povabila našega prvaka, č. g. župnika Hrziča, se nas je 3. septembra res pred našim gimnazijem nabralo 9 nekdanjih tovarišev. Šli smo skupaj v gimnazijsko cerkev sv. Alojzija, kjer so

ob enem trije tovariši, namreč đč. gg. župniki Hrzič, Kramberger in Merkuš zahvalno daritev opravljali. Po cerkvenem pravilu smo se poklonili preč. g. proštu Matjašiču, našemu nekdanjemu učitelju krščanskega nauka, preč. g. kanoniku Križaniču kot našemu odličnemu prijatelju iz mladih let in pa blagemu gosp. profesorju Majeigerju, kojega pa žalibog ravno sedaj nadležni ishias v sobi zadržuje, in se torej našega slavnostnega shoda, h kojemu smo vse tri gospode povabili, ni mogel vdeležiti. Gosp. profesor Majeiger je še edini steber v zboru profesorjev mariborskega gimnazija, ki se v teku 25 let ni zrušil, niti premaknil. Potem smo obiskali na pokopališču grobe svojih profesorjev: Essl-na, Šperke, dr. Puffa, Žnidariča, Slavineca, Gašperiča, svojega tovariša dr. Jüttnerja in pa starega zvestega hišnika Drekslerja. Naj počivajo v miru! Gredóč smo si pri fotografu skupno sliko naročili in se potem podali v hotel „k grozdu“, kjer se je tudi pred 25 leti vršila odhodna večerja. Zraven preč. gosp. stolnega prošta in preč. gosp. kanonika dr. Križaniča nas je sedelo za mizo 9 tovarišev: Bračko, vitez Fichtenau, Fischer, Hrzič, Kramberger, Lopič, Merkuš, Pajek in Predika. Rekli smo marsikatero in dognali, da je v teku 25 let umrlo teh-le 6 ljubih tovarišev: Baumgartner, Gabron, dr. Hermann, dr. Jüttner, Kornfeld in Mrčnik. Bodi njim zemljica lahka in pa časten spomin! Nekaj vsled silnih opravkov in vsled neke jako neljube pomote na pošti je izostalo teh-le sedem vrstnikov naših: Borštner, Gomilšak, Köberl, Pötsch, Simonič, Štarkelj in dr. Zach. Tudi njim smo zapeli: „Kteri so tu — Al' niso tu, — Da nas le 'z srca ljubijo. — Živijo, živijo!“ Za slovo pa vsem predragim tovarišem to-le: Na svidenje zopet čez 25 let! P.

Iz Šent-Vida pri Zatičini, 9. septembra. Tujec, ki bi bil dné 5. t. m. popoldne obiskal naš dolenski Šent-Vid, bil bi se začudil, kaj pač pomenja, da je vas vsa v zastavah, vsa odičena? Spominski steber sredi trga, na katerega vrhu je stala podoba Nj. veličanstva našega presvetlega cesarja, poučil bi ga bil, da tudi Šent-Vid noče zaostati za drugimi kraji naše mile domovine, kateri navdušeno i požrtvovalno slavé spomin štiridesetletnice vladanja Franca Jožefa I.

Že ob štirih popoldne zvonjenje i streljanje oznanjuje pričetek slavnosti. Komaj odzvoni zvečer angeljsko češenje, pričnó se razsvetljava domače vasi in kresov po gričih, ki oznanjujejo, da se slavnosti vdeležuje cela fara. Bogato in krasno je bila razsvetljena cela vas, v resnici kolikor je le móti na deželi; omenjam le v prvi vrsti hišo g. Slivnika, kateri si je v obče mnogo prizadeval za lep izid slavnosti.

Ob 8. uri stopala je požarna bramba z lampijoni po vasi pod vodstvom vrlega g. Kunstka, kateri je bil prevzel tudi vravno spominskega stebra. Pred stebrom zbrali so se pevci, katere je jako dobro izuril g. nadučitelj Korban in kateri že dlje časa povzdigujejo bodisi cerkveno petje, bodisi domače zabave z lepim petjem; zapeli so vpričo mnogobrojnega ljudstva cesarsko himno in nekatere druge pesmi. Po petji spuščale so se raket, in še le pozno razšli smo se k počitku.

Drugi dan ob 9. uri daroval je g. župnik z azistenco slovesno sv. mašo z zahvalno pesmijo; v izvrstnem govoru pred sv. mašo razložil je pomen slavnosti ter proslavljal Nj. veličanstvo kot izbornega kristijana in katoličana, kot modrega vladarja in kot očeta rev in sirot.

Po sv. maši šli so otroci, požarna bramba, gostje in drugo ljudstvo na lepo okrašeni vrt gosp. Klemenčiča, kjer so se šolski otroci obeh šol, štirirazredne šentviške in dvorazredne velikogaberške, pogostili s pečenko, kruhom in vinom; razdelilo se je ob enem 200 knjig „Naš cesar“; drugi otroci prejeli so podobe cesarja in cesarice. Razdelitev prevzel je blagovoljno g. okrajni glavar Matija Grill, kateri si je že na predvečer ogledal razsvetljavo in poslušal petje ter sploh celo svečanost povelečal s svojo navzočnostjo.

Ob 1 uri bil je skupen obed pri g. Klemenčiču, katerega so se vdeležili razun g. glavarja tudi g. sodnik Jenčič in g. davkar Lilek iz Zatičine ter domača gospóda, požarne brambe vodje, namestniki in tudi nekoliko kmečkega ljudstva iz fare. Prvo napitnico presvetlemu cesarju govoril je gosp. župnik; potem vršile so se v dolgi vrsti druge napitnice.

Vsa svečanost naredila je gotovo na vsacega gosta dober vtis, kajti pokazala se je složnost do-

mačinov, brez katere bi pač kaj enacega ne bilo mogoče. Zato je tudi g. okrajni glavar izrazil svojo zadovoljnost z besedami: „Šent-Vid sme biti ponosen na današnjo slavnost!“ Šentvidci pa so pokazali, da s hvaležnim srcem priznavajo neizmerne zasluge Nj. veličanstva, katerega Bog živi, za Avstrijo sploh in našo domovino posebej!

Št. Janž, Dolenjsko, 6. septembra. V ponedeljek 3. septembra bil je za Št. Jance dan, kojega je željno pričakovalo staro in mlado, kajti prišli so po prekinu dolžih 10 let premilostljivi knez in škof ljubljanski, dr. Missia, prvič v Št. Janž delit zakrament sv. birme. Tu so imeli pač priliko Št. Janci, da pokažejo svojemu višjemu pastirju vso vdanost, naklonjenost in ljubezen, ki naj spaja verne ovčice z dobrim dušnim pastirjem. No, kolikor je možno na kmetih, daleč od mestnega hrupa, storili so. Že nekaj dni poprej plela so vrla naša dekleta vence, da se okraši pot, koder se pripelje prevzvišeni. Fantje so pridno postavljali mlaje, raz hoje so burno vibrle zastave, in pa slavoloke, ne zmené se za dež, ki jih je tako neizprosno pral. Gospod kapelan preskrbeli so napise za slavoloke, nekatere jako pomenljive.

Prihod prem. kneza in škofa bil je v nedeljo popoldne. Tu se zberó možjé, na čelu jim gospod župan, zaprežejo vozove ter hité uro daleč svojemu cerkvenemu knezu naproti, v Budno vas, na mejo naše fare. „Do meje Ti naproti vreje!“ Gospod župan nagovori prem. kneza v priprostitih, a iz dná sreča izvirajočih besedah.

Pri kapeli sv. Uršule čakala je šolska mladina z zastavo sv. Alojzija in precejšnje število prebivalstva prem. kneza, dasi je bilo že bolj pozno zvečer. Zdelo se ti je, kakor da bereš na vsakterega obrazu besede, ki so stale na slavoloku: „Blagoslovite vdano mladino!“ Kako so ti mali otročiči gledali v obraz onega, ki je prišel delit jim zakrament sv. birme! Belo oblečena deklica podala je s primernim nagovorom knezo-škofu šopek cvetlic. In zvonov harmonija in topičev pok naznanjal je radostnim Št. Jancem daleč na okrog prihod prem. kneza.

Od tod šli so prem. knez v velikem spremstvu ljudstva in domačih čast. duhovnikov v cerkev peš. — In glej! Na velikem tramu, noseč škofovske insignije, zasvetile so se ti v cerkvi besede: „Sv. Dub, razlij na nas svoje darove!“ — Na drugi strani trama pak se je blestel napis: „Sacrificium tuum pingue fiat!“ Bog daj, da bi se i te besede vresničile!

Po dokončanih molitvah podali so se prem. knez in škof v župnijo in tu so lahko zapazili po gorah velike kresove, znák prevelikega veselja prebivalstva, da biva med njimi njih apostelj. Pač, lahko se reče, da

Tu narod še krepák,
Tu biva narod — poštenjak
Ki svet ga še okužil ni,
Ki čas ga omehkužil ni!

V zvoniku pak in na župnijskih oknih odsevali so lampijoni, komur se je seveda naše priprosto ljudstvo čudilo čudom.

O poludrevetih v ponedeljek pričela se je sveta birma. Bil je to krasen dan, kakoršen je le želeti o takej priliki; ni torej čudo, da se je vršilo vse v najlepšem redu. Gospodov duhovnov bilo je navzočih 14., med njimi naš prečastiti gosp. dekan Frelj in častitljivi starček i zlatomašnik A. Košir.

Birmancev in birmank bilo je skupaj okrog 300, med njimi neka žena, stara 22 let, doma iz Einsiedelna, trda Nemka. — Tukaj bila je stara navada, da so skoraj okrog in okrog cerkve kramarji in kramarčki razpostavljali svoje mreže, hvaleč neizmerno, kako ta konjiček lepo piska, itd. Letos pa moram pohvalno omeniti, da so čast. gospod župnik za to skrbeli, da se je odpravil kolikor možno ta nedostatek. Tudi ljudstvo se je obnašalo dostojno, kajti ni razsajalo po gostilnah, kar se le prerado godí.

Ob tričetrt na štiri zapustili so nas premilostivi knez in škof ter hiteli v Svibno, kjer so delili drugi dan sv. birmo.

Mi pa premilostivemu knezu in škofu želimo vse dobro ter ga prosimo, da tudi on nas vedno ohrani v spominu, kakor ga hočemo tudi mi.

Dnevne novice.

(Deželni zbor štajerski) je imel včeraj svojo deveto sejo. Mej drugim bilo je na dnevnem redu poročilo deželnega kulturnega odseka o deželni sadjarski in vinarski šoli v Mariboru. Poročevalec je bil

dr. Raday. O tem predmetu vnela se je jako živahna debata, katere so se vdeležili poslanci Wunder, Morre, Pfrimer, Jerman, dr. Šuc in cesarski namestnik. Jutri objavimo obširnejše poročilo.

(Serenado z bakljado) priredil je sinoči „Sokol“ z novomeško godbo svojemu častnemu članu in vele-spoštovanemu rodoljubi g. dr. Jerneju Zupanecu, ki je v društvene namene daroval 100 glđ., in preblagorodnej gospej Mariji Murnikovi, ki je s svojim trudom mnogo pripomogla, da se je Sokolova slavnost tem sijajneje izvršila.

(Iz Prage) se brzojavno poroča, da je ondi na svojem potovanji nevarno zbolel g. Anton Raič, profesor na tukajšnji realki.

(V Postojino) odpeljalo se je včeraj zjutraj nad 50 Čehov od sokolske slavnosti. Ob 10. uri šli so v jamo, ob 1. uri imeli so skupen obed pri Vičiču. Kakor se nam od tam poroča, ni bilo na kolodvoru sprejema, ker se jih niso nadejali in so jih po programu še-le danes pričakovali. Župan postojnski pozdravil jih je v gostilni. Vreme lepo, sapa močna.

(Pokojnega župnika č. g. M. Hočevarja) truplo pripeljali bodo jutri ob 6. uri zjutraj z Dolenjskih Toplic. Domača dva duhovna gospoda pričakovala bodeta krsto z župljani pri dolenski mitnici, od koder se bode sprevod pomikal po strelških ulicah in poljanski cesti v župnijsko cerkev, kjer bo daroval sv. mašo z azistencijo prečast. g. kanonik in dekan Miroslav Križnar. Iz cerkve prenesli bodo krsto v župnijski dvorec, od koder bode popoldne ob 4. uri mrliški sprevod na pokopališče k sv. Krištofu.

(Glasbena Matica) pričela bode svoje delovanje dné 20. septembra t. l. Oni učenci, ki želé vstopiti v glasbeno šolo, oglasé naj se v soboto dné 15. ali v ponedeljek dné 17. septembra t. l. od 9. do 12. ure dopoldne in od 3. do 6. ure popoldne v šolskih prostorih (Virantova hiša, II. nadstropje), kjer se bode vršilo vpisovanje. Poučevalo se bode v igri na klavirji, na goslih in raznih drugih instrumentih, v petji, teoriji in harmoniji. V glasbeno šolo vsprejemajo se samo otroci udov „Glasbene Matice“. Učnina za jednega učenca znaša 1 glđ. na mesec, udnina pa 2 glđ. za celo leto, katera izneska sta vplačati takoj pri vpisovanji. Odbor.

(„Matici Slovenski“) volil je pokojni Lovro Žvab vso svojo knjižnico, ki broji do 700 zvezkov, mej temi nekaj za slovensko slovstvo jako važnih knjig.

(Mrliškega spreveda) Berte grofinje Wurmb-Brand-Stuppach, ki je umrla dné 8. t. m., vdeležili so se včeraj mil. gosp. knezoškof, preč. gg. prošta dr. Klofutar in dr. Jarc, stolni dekan preč. g. dr. pl. Pauker in drugi.

(Za obrtno šolo v Ljubljani) nameščeni so: G. Ivan Šubic, vodja; g. Havliček, učitelj, in g. Hlavka, učiteljica.

(Iz Kremsa) na Nižje-Avstrijskem: Od 6. do 9. t. m. bila je tu razstava čebel raznih vrst, vsacega sistema starih in najnovejših čebelskih panjev, orodja za čebelarstvo, priprave iz meda in voska, kakor tudi poučna berila iz starih in sedanjih časov. Razstavljeni prišli so z Bavarskega, Češkega in Moravskega. Tudi sem videl kranjskega čebelarja g. A. Ambrožiča iz Mojstrane na Gorenjskem; imel je najzlahtnejše kranjske čebele ter je dobil srebrno državno svetinjo. Najnovejših čebelskih panjev razstavil je mizar in čebelar E. Ennsbrunner iz Welsa. Škoda, da se ni vdeležilo še več naših tako imenitnih čebelarjev te razstave, kajti ta kraj je silno reven za čebelorejo.

(Iz Zagorja ob Savi) Tukajšnja steklarna je pripravila več umetniških izdelkov za celjsko razstavo kot: service za pivo, vino, likér; krožnike za torte, sadje; solnike itd. Opazovalec, ki si te predmete ogleduje, mora se res čuditi ročnosti naših delavcev! Kaj tacega ni lahko celó po večih mestnih prodajalnicah najti. Posebno pohvalo zasluži gospod gravér Zimmerman, kateremu ni kmalu enacega v tej stroki.

Telegrami.

Dunaj, 10. septembra. Princ Wales je došel. Vsled njegove želje ni bilo uradnega sprejema.

Belgrad, 10. septembra. Rojstni dan Natalije je bil tudi po deželi brez izgredov, vendar pa je bilo vzlic prepovedi mnogo krajev okrašenih in razsvetljenih.

Bremerhaven, 11. septembra. Cesar je došel ob poludveh po polnoči k mornarič-

nim vajam; bil je navdušeno sprejet. Šel je takoj na ladijo „Hohenzollern“.

Verona, 11. septembra. Posrečilo se je povodenj omejiti na nižje ležeči del mesta. Ker Adiža pri Tridentu že nekaj ur več ne narašča, upa se, da je odvrnena glavna nevarnost.

Zahvala.

Veseloštevani rodoljub in častni člen našega društva gospod **Dr. Jernej Zupanec** daroval nam je v društvene namene znesek 100 gld.

Prijetna dolžnost nam je, izreči mu tem potom najiskrenejšo zahvalo na velikodušnem daru.

V Ljubljani, dne 10. septembra 1888.

Odbor „SOKOLA“.

Darila za „Narodni Dom“.

XXVI. izkaz „Krajcarske Družbe“.

Prenesek	6255 gld. 27 kr.
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik A. Premk) knj. št. 535	12 „ — „
Krajcarska družba v Tržiči (poverjenik M. Pogorelec) na knj. št. 195	10 „ — „
Krajcarska družba v Hrpeljah (poverjenik F. Strel) na knj. št. 18	2 „ — „
Krajcarska družba v Kranji in Radovljici (poverjenik Al. Hudovernik): knj. št. 7 12 gld. — kr. „ „ 112 2 „ 70 „ „ „ II 70 „ 40 „	85 „ 10 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik J. Rodč) na knj. št. LXXIV	6 „ 30 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik M. Štupica) na knj. št. 500	3 „ 24 „
Krajcarska družba na Livku pri Koboridu (poverjenik A. Gabersček) na knj. št. 444	2 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik G. Majnik) knj. št. 545	12 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik F. Tausen) ost. knj. št. 162	5 „ — „
Krajcarska družba v Kopru (poverjenik dr. Fr. Kos) knj. št. 315	12 „ — „
Krajcarska družba na Brdu (poverjenik J. Rahne) na knj. št. 29	3 „ — „
Krajcarska družba v Beljaku (poverjenik Fr. Dulär) na knj. št. 531	7 „ — „
Skupaj	6414 gld. 91 kr.

Opomba: Označeno svoto nabralo je 272 poverjenikov na 438 (386+LII) knjižice, od katerih jih je 287 (274+XIII) popolnoma, 151 (113+XXXVIII) deloma razprodanih. V prometu so 304 (256+XLVIII) knjižice. — Na deloma razprodane knjižice je nabranega: na deset po manj kot 1 gld.; na štirinajst po 1—2 gld.; na dvajset po 2—3 gld.; na dvajset po 3—4 gld.; na štirinajst po 4—5 gld.; na desetnajst po 5—6 gld.; na dvaindvajset po 6—8 gld.; na jednajst po 8—12 gld.; na dvaindvajset po več kot 12 gld.; — Nabralo je 12 poverjenikov po več kot 100 gld.; dva po 60—100 gld.; deset po 30—60 gld.; triindvajset po 20—30 gld.; dvanaest po 16—20 gld.; šestnajst po 12—16 gld.; trinajst po 12 gld.; sedem po 10—12 gld.; sedemnajst po 8—10 gld.; dvajset po 6—8 gld.; trideset po 4—6 gld.; osemtrideset po 2—4 gld.; ostali po manj kot 2 gld. — Število poverjenikov 136; nabrali so pa: šest po več kot 100 gld.; šest po 50—100 gld.; pet po 30—50 gld.; šestnajst po 20 do 30 gld.; osem po 15—20 gld.; deset po 12—15 gld.; dvaindvajset po 12 gld.; šestnajst po 6—12 gld.; šestindvajset po 3—6 gld.; ostali po manj kot 3 gld. — Vse razposlane knjižice reprezentujejo vrednost 16.752 gld., in sicer: krajcarske 6552 gld. in desetkrajcarske 10.200 gld. Nabranega je pa: na krajcarske 4002 gld. 37 kr., na desetkrajcarske 2412 gld. 54 kr., skupaj 6414 gld. 91 kr. ali 38,3% skupne svote, iztirljivih pa še 10.337 gld. 09 kr. ali 61,7%, od katerih pripadajo seveda skoro 4% cele svote na desetkrajcarske knjižice, ki imajo veliko manj živahen promet. Od krajcarskih knjižic je iztirljiva le še dobra tretjina skupne svote. Naj se mlačni poverjeniki vendar že enkrat vzdramijo in v korist blagemu namenu podvzajo; marljivi naj pa še nadalje krepko vstrajajo! Hvaležno se jim v ta namen priporoča

odbor „Krajcarske Družbe“.

V LJUBLJANI 4. septembra 1888.

Umrli so:

4. septembra. Neža Oblak, dekla, 38 let, Poljanska cesta št. 40, jetika.

6. septembra. Franca Čik, mizarjeva hči, 11 let, Poljanski trg št. 5, driska. — Mavrilij Ravnikar, paznikov sin, 18 let, Na stolbi št. 8, serophulosis.

7. septembra. Franc Jeras, delavčev sin, 1½ mes., Kravja dolina št. 17, serophulosis. — Neža Graul, delavčeva žena, 64 let, Kolodvorske ulice št. 19, pleurit. exsudat.

9. septembra. Morie Pürker baron Pürkheim, umirovljeni polkovnik, 65 let, Turjaški trg št. 7, kron. vnetica možganov in mozgav.

V bolnišnici:

5. septembra. Franc Učmar, gostač, 62 let, pyaemie. — Jakob Šme, delavec, 31 let, jetika.

6. septembra. Janez Prelec, gostač, 56 let, pyaemie.

7. septembra. Jožef Appei, delavec, 53 let, jetika.

8. septembra. Anton Jerneje, gostač, 79 let, pleurit. exsudat.

9. septembra. Franc Klemenčič, rudar, 50 let, gangraema pulm.

Tujci.

9. septembra.

Pri **Matiču**: Dr. vitez pl. Gutmansthal iz Gradea. — Dr. V. Pfeifer s Krškega. — Kindler in Czermak, uradnika, iz Celovca. — L. Hočevar, finančni svetnik, iz Trsta. — K. grof Lanthieri, veleposelnik, iz Vipave. — Sachs, Neidhardt, Wabiš, Lenussi iz Zagreba. — Hořica, uradnik, iz Prage.

Pri **Slonu**: E. Ferk s Krškega. — baron Stillfeld, nadčastnik, iz Šlezije. Dr. Jaromir Gečur, zdravnik, iz Pulja.

Izdajatelj: Matija Kolar.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
10	7. u. zjut.	741-0	16-4	sl. szap.	megla	0-00
	2. u. pop.	740-3	22-8	"	oblačno	
	9. u. zveč.	714-1	19-2	sl. jzap.	oblačno	
Srednja temperatura 19-5°C., za 4-7° nad normalom.						

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

11. septembra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 55 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ 16% „	82 „ 20 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta „	110 „ 70 „
Papirna renta, davka prosta „	97 „ 70 „
Akcije avstr.-ogerske banke „	831 „ — „
Cesarski cekini „	5 „ 75 „
Nemške marke „	59 „ 40 „

Tužnim srcem javljava prečastitej duhovščini, sorodnikom, prijateljem, znancem in župljanom žalostno vest, da je Vsemogočni danes ob 10. uri dopoldne k Sebi pozval prečastitega gospoda

MATIJO HOČEVARJA,

predmestnega župnika, kn.-škofjskega duhovnega svetnika, šolskega nadzornika itd.

po dolgotrajnej mučni bolezni, previdenega s sv. zakramenti za umirajoče v 65 letu njegove dobe.

Truplo nepozabnega pokojnika prepeljalo se bode iz Dolenjskih Toplic v šentpeterski župnijski dvorec ljubljanski, ter bode v sredo dne 21. t. m. ob 4. uri pokopano pri sv. Krištofu.

Sv. maše zadušnice darovale se bodo v župni cerkvi sv. Petra v Ljubljani.

Blagega pokojnika priporoča v pobožno molitev.

V LJUBLJANI, dne 10. septembra 1888.

Martin Malenšek, Valentin Aljančič, kapelana pri sv. Petru.

Družina Hinterlechnerjeva naznanja tužnim srcem vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je Vsemogočnemu bilo vseč, dražega očeta, deda in tasta gospoda

FRANCA HINTERLECHNERJA,

meščana in bivšega čevljarskega mojstra,

sinoči ob 5. uri po dolgi bolezni, previdenega s sv. zakramenti za umirajoče v 85. letu njegove starosti poklicati s tega sveta v boljše življenje.

Truplo ranjega preneslo se bode jutri t. j. dne 12. t. m. ob 6. uri zvečer iz Fröhlicheve hiše št. 3, dunajska cesta, na pokopališče k sv. Krištofu ter bode pokopano v lastni rakvi.

Sv. maše darovale se bodo pri oo. frančiškanih.

Blagi pokojnik bodi priporočen.

Ljubljana, dne 11. septembra 1888.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Františkansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupee so oljnatе barve v ploščevinastih pušicah (Bleichbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.

Cenike na zahtevanje.

OTOMANE,

!!gld. 38 a.v.!!

(glej podobo), najbolj praktično, elegantno, moderno in priljubljeno tapecirano pohištveno orodje, preoblečeno z modernim in močnim blagom in popolno pozamenterijo, to je s čopi in dolgimi franžami iz blaga, izdeluje po — 38 gold. a. v. — zajamčeno dobro in solidno narejene

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Šelenburgove ulice št. 4,

Uzorec blaga resnim kupecem franko na razpolago. Vsa v mojo stroko spadajoča dela v mestu in na deželi izvršujem najceneje. — Modroce na peresih (Federmadratten) 10 gl. in višje. — Preč. duhovščini priporočam kot specialiteto: altarne preproge.

Janez Dogan,

mizarski mojster v Ljubljani

na Dunajski cesti št. 15, (Medijatova hiša)

priporoča svojo dobro vrejeno zalogo raznovrstne

hišne oprave,

politovane in likane: altarne podstavke po 5 gld. 50 kr., divane, garniture, modroce na peresih po 10 gld., žimnate modroce po 20 gld., vozičke za otroke, okvire za svete in posvetne podobe po mogoče nizke cen.

Tudi prevzema vsa mizarska in stavbena dela.

Cenilnik s podobani zastonj in franko.

Za bodoče šolsko leto!

Šolske sestre v Repnjah

(fara Vodice, pošta Smlednik.

sprejemajo deklice v vzgojo.

Mesečno plačilo 12 gld.

Lep zdrav kraj. (2)

Najboljši in najpripravnejši način hranjevanja je gotovo

zavarovanje življenja.

Zavarovanje življenja koristno je vsakemu, neobhodno potrebno pa onim, ki imajo skrbeti za rodbino. Naše življenje odvisno je od tolikerih slučajnosti, da ne smemo nikdar puščati iz oči bodočnosti onih, ki so nam dragi in za katere skrbeti smo obvezani. Najboljši pripomoček za to je zavarovanje življenja, katero je urejeno tako, da daje priliko vsakemu udeleževati se njenih dobrot.

Za neznamen denar more se zavarovati kapital, ki se izplača po smrti preostale rodbini, ali dota, ki se izplača otroku, kedar doživi, 18., 20. ali 24. leto. Poslednje zavarovanje važno je zato, ker se zavarovana dota izplača tudi tedaj, ko bi oni, ki jo je zavaroval, umrl takoj potem, ko je uplačal prvi obrok, in ker se vsa uplačana premija vrne, ko bi zavarovani otrok umrl pred dogovorjeno starostjo.

More se pa tudi zavarovati kapital, ki se izplača zavarovancu samemu o dogovorjeni starosti (n. pr. v 40., 50. ali 60. letu), ali pa njegovim dedičem, ko bi utegnil umreti prej.

Vse te načine zavarovanja upeljane ima **vzajemna zavarovalna banka „SLAVIJA“ v Pragi**, katere prednost je še to, da je pri njej vsak člen brez kacega posebnega priplačila deležen vsega čistega dobička, ki je leta 1887 iznašal 10%, v prejšnjih letih pa tudi že po 20%, 25% celo 48%.

Konci leta 1886. bilo je pri banki „SLAVIJA“ za življenje zavarovanih 40.497 oseb za 22,835.193 goldinarjev. Vsa pojasnila daje brezplačno (46)

glavni zastop banke „SLAVIJE“ v Ljubljani, v lastnej hiši (Gospoke ulice 12.)

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.